

Nikdy nespadneš hlouběji než do Božích dlaní..

Drazí přátelé!

V období Dušiček jsme zvyklí navštěvovat místa posledního odpočinku našich blízkých. Popravdě, když píš tento úvodník, nevím, co a jak bude. Jedno ale vím, že mnozí budou omezeni, buď kvůli nemoci, nebo kvůli strachu... Náš duchovní život se v těchto dnech zredukoval na privátní pobožnosti, či sledování mše svaté prostřednictvím sdělovacích prostředků. Opakuje se situace z jara, možná ještě v horším rozsahu, a také už s reálným dopadem na naši farnost. Mnozí to nesou těžce a ani se nedívám, vždyť mediální masakr zahlcuje psychiku člověka a je těžké najít cestu ven. Nechci však psát v negativním duchu, toho máme všichni víc než dost. Spíš se v duchu dnů vzpomínky na naše drahé zesnulé chci s vámi podělit o myšlenky, které nás vedou k tajemství lidského života.

První, co si musíme uvědomit, je, že život je dar. Dostali jsme ho nezaslouženě a jsme výsledkem lidské lásky a Božího stvořitelského úmyslu. To nás vede k péči o svůj život. Jsme zodpovědní a máme se učit být zodpovědní, a to znamená chránit život jak svůj, tak i každého člověka, a to od početí do přirozené smrti. Proto je v tomto čase na místě opatrnost a nevystavovat sebe a bližní zbytečnému riziku. Samozřejmě to na sebe váže i péči o prostředí, ve kterém žijeme. Otázky ekologie už nejsou jenom záležitostí skupin v globálním měřítku, ale jsou konkrétním problémem nás všech v reálném prostředí, kde žijeme. Jde o to, aby generace našich dětí mohla žít v prostředí, kde se jejich život může rozvíjet v pohodě a zdraví. Nepořádek kolem nás je mockrát obrazem nepořádku v nás samotných. Je výrazem sobectví a chamtivosti a toho, že myslím jenom na sebe a svůj zisk či dobro. Žijeme však ve společenství a jako lidi věřící žijeme hlavně pro jiné a pro společné dobro.

Když stojíme u hrobu svých blízkých, kteří odešli na

věčnost, uvědomujeme si křehkost lidského života. Zažíváme to teď hodně reálně, když nás ohrožuje virus, který nejen omezuje náš běžný život, ale je nebezpečím, které pro mnohé končí fatálně. Už když jsme se narodili na tento svět, byl v nás zárodek smrti, která patří k přirozenosti člověka. Lidské tělo doslouží, a tak jak to praví Bible, stává se prachem země. Samozřejmě život nekončí, ale pokračuje dál v domě Otce. Je to ten nejúžasnější návrat z cesty. Tak, jak to říkáme, všude je dobře, ale doma je nejlíp. Na tomto světě jsme jenom pouhými poutníky. Jistě je to někdy cesta dobrodružná, ale nic v porovnání s tím, co Bůh připravil těm, kdo ho milují. To je teprve dobrodružství v explozi nepředstavitelné lásky. Proto naše návštěva hřbitova je zároveň vstupem na úrodné pole, kde semeno padlo do země, aby přineslo úrodu. Žijeme pro věčnost a shledání s našimi drahými a také v touze po lepším světě.

V zamyšlení nad lidským životem musíme pochopit, že cílem Boha je spasit člověka. Náš Bůh je milující Otec, který má spočítané všechny vlasy na naší hlavě, to znamená, pevně drží v rukách naše životy. Nedejme si namluvit různé poselství o Božím trestě a o tom, že i epidemie je trest Boží. Nepodléhejme epidemii strachu! Spíš se ptejme, co můžu vytěžit z dané situace, jak mě to může poučit a přiblížit k druhému člověku. Papež František vydal novou encykliku „Všichni bratři“, kde apeluje na velkou rodinu lidstva spojeného bratrstvím. Jsem přesvědčen, že je to

prorocká vize, která přímo vychází z aktuální situace. To nás zavazuje, protože není možné vytvořit lidskou rodinu ve světovém měřítku, pokud ji nevytvoříme v malém, a to znamená nejdřív jako společenství věřících v Krista a potom ve vztahu k ostatním, které zasáhne láska Kristových učedníků. To je skutečný život a jeho hodnota. Ať dny, které prožíváme, nás vedou k přemýšlení, abychom v době uvolnění mohli být lidmi činu.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Svatá Cecílie

slaví svátek 22. listopadu

a kromě toho, že je patronkou všech hudebníků a zpěváků, je také patronkou našeho slavičinského kostela spolu se svatým Vojtěchem. Svátá Cecílie je vzorem křesťanského života, **životu plně oddaného Bohu**. Zamysleme se nad tímto vzorem a **snažme se jej následovat**. Pamatujme, že **v něčem mohou být cesty různé, ale Směr a Cíl máme jeden**. A úspěšní můžeme být jedině tehdy, pokud svůj život podřídíme tomuto Cíli. **At' už žijeme v manželství, či Bohu zasvěcený život, jsme celí Jeho. Ochota snášet pro Pána rozličná příkoří a protivenství, od drobných úšklebků až po mučednickou smrt, je logickým vyústěním tohoto postoje. Postoje, který je jediný správný.**

Její životopis už jsme na stránkách Pastýře uveřejnili... V tomto čísle jen malinko zopakujeme:

...Jako stvrzení její panenské čistoty bychom mohli považovat fakt, že její tělo zůstalo po smrti neporušené, což se vyskytuje u více světců právě jen s touto ctností na heroickém stupni. Zachovalost jejího těla jakoby též zdůrazňovala pravdu, že zemřít pro Krista neznamena ztratit své mládí. Po postavení baziliky sv. Cecílie v římské čtvrti Trastevere (Zátibeří), v místě jejího domu, dal papež Paschal I. v roce 821 přenést z katakomb její tělo a také ostatky Valeriána... Sarkofág sv. Cecílie zde byl objeven během restaurátorských prací v roce 1599. Dne 19. října kardinál Pavel Sfondratus za přítomnosti správce, sekretáře vikariátu a jezuitů Alagona a Morra sarkofág otevřeli a užasli. Průzkum sarkofágu o tři dny později, z rozhodnutí papeže Klimenta VIII., provedl kardinál s církevním historikem Baroniusem. Otevřeli v něm uloženou truhlu

z cypřišového dřeva a v ní se nacházelo nezetlelé tělo **mučednice**. Nespočívalo naznak, jak bývá obvyklé, ale uložené na pravý bok. Pokrýval je hedvábný závoj, jež byl ještě potřísněn krví. Šaty Cecílie byly protkány zlatými nitkami. Baronius napsal: „**Působila dojmem, jako by spala, spíše než jako mrtvé tělo.**“ Byl povolán sochař Stefano Maderno, který tělo mučednice tak, jak bylo nalezeno, nakreslil a později podle této kresby vytvořil mramorovou sochu. Nález potvrdil její mučednickou smrt.

Vyslyš, Bože, naše prosby a na přímluvu svaté Cecílie nás naplň radostí, abychom Ti z celého srdce zpívali chválu. Prosíme o to Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v Jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

Převzato: www.catholica.cz

Stručné dějiny růžence

Všechno začalo v klášterech. V nich se odedávna recitovalo sto padesát Davidových žalmů. Ale pro mnichy stejně jako pro lidi, kteří do klášterů docházeli, nebylo snadné naučit se z paměti všechny žalmy. A tak kolem roku 850 jeden mnich irského původu navrhl recitovat místo žalmů sto padesát Otčenášů. A tak se dělo. Věřící a mniši se řídili radou irského řeholníka a začali počítat Otče náš různými způsoby. Tu někdo začal používat sto padesát kamínků, jiný provázky a další zase uzlíky.

Přešly roky a z uzlíků nebo kamínků se stal růženec. Ve 13. století cisterciáckí mniši navrhli novou formu modlitby, kterou nazvali právě růženec. Proč? Prostě proto, že ho přirovnávali k věnci mystických růží pro Madonu. Svatý Dominik pak uvedl růženec ve známost všem, takže v roce 1214 coby první navrhl růženec Panny Marie jako nástroj, který měl křesťanům pomáhat v boji s herezemi.

Ale to ještě nebyla zavedena tajemství, která známe dnes. K nim je třeba dojít až do 13. století. Různí teologové už delší dobu studovali sto padesát žalmů jako skrytá proroctví o Ježíšově životě. Od studia žalmů se tak dospělo k vypracování žaltářů našeho Pána Ježíše Krista a také ke chválám věnovaným Marii. A tak se během 13. století vyvinuly čtyři různé žaltáře: sto padesát Otčenášů, sto padesát Andělských pozdravení, sto padesát chval Ježíše a sto padesát chval Marie.

Kolem roku 1350 byla modlitba Zdrávas Maria doplněna do podoby, jak ji známe dnes. Zasluhu na tom má řád kartuziánů, který spojil Andělské pozdravení s pozdravem Alžbětiným a na konec připojil „nyní i v hodinu smrti naší. Amen“. Ve 14. století pak cisterciáci, zejména ve francouzské oblasti Treves, do růžence vložili za jméno Ježíš dodatky, aby modlitba obsáhla celý Kristův život. Kolem poloviny 14. století jeden mnich z kolínské kartouzy zavedl, že před každým mariánským desátkem se bude recitovat Otče náš. Tato metoda se rychle rozšířila po celé Evropě. Opět v kartouze v Treves na začátku 15. století zavedl Dominique Hélon růženec, v němž se za jméno Ježíš vkládalo padesát vět, které připomínaly jeho život. A podle vzoru Heinricha von Kalkar byly myšlenky Dominiqua rozděleny do skupin po deseti s jedním

Otčenášem na začátku každé skupiny.

Mezi roky 1435 a 1445 sestavil Dominique pro vlámské kartuziánské bratry, kteří recitovali mariánský žaltář, sto padesát vět rozdělených do tří oddílů, které odpovídaly evangeliu o Kristově dětství, o jeho veřejném působení a o jeho umučení a vzkříšení.

V roce 1470 založil dominikán Alain de la Roche na základě styků s kartuziány, od nichž se naučil modlit se růžencem, první růžencové bratrstvo, čímž tuto formu modlitby rychle rozšířil: růženec s vkládáním myšlenky uprostřed každého Zdrávasu se nazýval „nový“, zatímco růženec bez rozjímání, kdy se pouze říkaly Zdrávasi, se nazýval „starý“. Kromě Alaina de la Roche se připomíná dominikán svatý Petr z Verony, který velice rozšířil růžencová bratrstva. Alain de la Roche omezil počet tajemství na patnáct (rozdělil je na radostná, bolestná a slavná), a až Jan Pavel II. (veliký apoštol růžence) apoštolským listem *Rosarium Virginis Mariae* (2002) zavedl tajemství světla o Ježíšově veřejném působení.

Dominikáni byli velkými šířiteli růžence ve světě. Vytvářeli různá růžencová společenství – např. „Růžencové bratrstvo“, „Bratrstvo ustavičného růžence“, „Bratrstvo živého růžence“, aj.

Středověké uspořádání růžence bylo s nástupem renesance postupně opouštěno. Konečnou podobu dostal růženec v roce 1521 díky dominikánovi Albertu di Castello.

Svatý Pius V., který měl dominikánskou formaci, byl prvním „růžencovým papežem“. V roce 1569 popsal bohaté plody, které svatý Dominik touto modlitbou sklízel, a vyzval všechny křesťany, aby ji používali. Lev XIII. byl se svými dvanácti encyklikami o růženci druhým „růžencovým papežem“.

Od roku 1478 do současnosti lze napočítat víc než dvě stě papežských dokumentů o růženci. V mnoha zjeveních Panna Maria sama ukazovala, že růženec je nejpotřebnější modlitba pro dobro lidstva. Při zjevení v Lourdech v roce 1858 měla Panna Maria dlouhý růženec na ruce. V roce 1917 ve Fatimě a v poslední době v Medjugorje Madona zvala a vybízela ke každodenní modlitbě růžence.

Gabriele Amorth
S růžencem v ruce

Zachráněn nadějí

Ellen G. Whiteová vyprávěla příběh o muži, který téměř zmrzl v hlubokém sněhu. Už se chtěl vzdát všech nadějí, když nedaleko sebe zaslechl sténání jiného člověka. To první, co ho napadlo, bylo zachránit jej. Když se mu jej podařilo najít, začal mu třít zmrzlé končetiny. Nakonec ho postavil na nohy a přenesl přes závěje do bezpečí. Až po příchodu domů si uvědomil, že ve snaze zachránit bližního vlastně zachránil sám sebe, protože se mu tím v žilách znovu rozproudila krev.

Víme, co nás čeká

Přichází podzim, úroda z polí a zahrad je už většinou sklizená. Den se krátí, přichází deštivé sychravé počasí, mlhy, listí opadá, pole jsou zorána a příroda se pomalu připravuje na zimní spánek. V těchto dnech si připomínáme Svátek všech svatých. Nejenom těch, kteří byli prohlášeni církví za svaté, ale i těch ostatních, kteří už dospěli do Boží přítomnosti a jsou s námi spojeni pouty lásky a společenství. Všichni jsme povoláni ke svatosti, protože: „*Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*“ (Jan 3,16). Bůh prokázal svou lásku k nám tím, že Kristus zemřel za nás hříšné, a jsme ospravedlněni prolitím jeho krve. Ospravedlnění nedocházíme svými skutky nebo svým úsilím, ale vírou v Ježíše Krista. Jsme proto zvaní, abychom žili v radostné vděčnosti za tento nezasloužený dar. Nikdy nebudeme moci dostatečně děkovat za tento nezasloužený dar Pánova přátelství, pokud také neuznáváme, že náš pozemský život a všechny naše přirozené schopnosti jsou dar. Církev nás vždycky učila, že jenom láska nám umožňuje růst v milosti, protože „*kdybych neměl lásku, nejsem nic*“ (1Kor 13,2). Musíme se nechat vést Duchem Svatým po cestě lásky a nadchnout se pro předávání radosti evangelia, hledat ty, kdo v tomto množství lidí žijí po Kristu a mají k němu daleko. *Láska je naplněním zákona (Ř13,10)*. Boží tvář se zrcadlí v mnoha dalších tvářích, zvláště v každém bratru a zejména v každém nejslabším, bezbranném a potřebném je přítomen obraz samého Boha. Poznáváme ho v chudých a trpících a zjevuje se nám samo Kristovo srdce, jeho smýšlení a jeho nejhlubší rozhodnutí, které se máme snažit napodobovat. Nejde jenom o konání nějakých dobrých skutků, ale o snahu proměňovat společnost.

Například obrana nenarozených nevinných dětí musí být jasná, pevná a přesvědčením, protože je tu ve hře důstojnost lidského života, který je trvale posvátný, a to vyžaduje lásku ke každému člověku, nezávisle na stupni jeho rozvoje. Ale stejně posvátný je život chudých, kteří se už narodili, které ohrožuje bída, opuštěnost, vyloučení, obchodování s lidmi, utajovaná eutanazie nemocných a starých lidí, kterým už nikdo nevěnuje pozornost, nové formy otroctví a jakákoli forma vyloučení. Nemůžeme prosazovat ideál svatosti, který by přehlížel nespravedlnost tohoto světa, ve kterém jedni oslavují, vesele utrácejí a svůj život redukují na konzumní novinky, zatímco druzí se na to dívají zvenčí a jejich život ubíhá a končí v bídě. Také situace migrantů; dokážeme uznat, že právě toto od nás žádá Ježíš, když říká, že v každém cizinci přijímáme jeho (srv. Mt 25,35). Toto pochopil svatý Benedikt, přijal a ustanovil, že všichni hosté, kteří přijdou do kláštera, mají být přijímáni „jako sám Kristus“, dokonce se jim má dostat projev úcty, a o chudé poutníky má být postaráno „se zvláštní péčí“.

Je pravda, že vztah k Bohu je na prvním místě, ale hodnocením našeho života je především to, co jsme udělali pro druhé. Modlitba je cenná, pokud živí i každodenní dávání se z lásky a když dovolíme, aby se každý přijímaný Boží dar projevil ve službě bratřím. Tomáš Akvinský si kladl otázku, které naše činnosti jsou největší, které vnější skutky zjevují naši lásku k Bohu, pak si bez váhání odpovídá, že jsou to skutky milosrdenství k bližnímu. Proto milosrdenství, kterým pomáháme druhému v bídě, je oběť, která je Bohu nejvíce milá. *Ježíš říká: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25,40)*. Ano, Bůh používá nás, tebe i mě, abychom byli ve světě jeho láskou

a jeho soucítěním, i přes naše hříchy, naši ubohost a naše nedostatky. On je závislý na nás, když chce milovat svět a ukázat mu jak ho miluje, proto „*buďte svatí*“. Když se zabývám jen sebou, nemám čas pro druhé.

Je tu také čas Dušiček, vzpomínka na všechny věrné zemřelé, doba, kdy více než jindy v roce chodíme na hroby, vzpomínáme na naše zemřelé, zdobíme jejich hroby, zapalujeme svíce a modlíme se za ně. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé nám připomíná, že i naše existence na tomto světě má své hranice. Že i my budeme jednou muset překročit práh smrti a spatřit to, co nám dosud bylo skryto. Všichni jsme stvořeni k tomu, abychom jednoho dne zůstali u Pána navždy (srv. Tes 4,17). Dokud žijeme tady na zemi, často se nám zdá, že jsme od něho vzdáleni. Jistěže nejsme, ale jsme závislí na tom, co vidíme a slyšíme, je mnohdy těžké uvěřit v neviditelnou skutečnost. Když člověk umře, závoj z jeho očí se zvedne a on najednou vidí jasně to, co mu bylo dosud skryto. V dnešní době často slyšíme, že nevíme, co bude po smrti, že se odtamtud ještě nikdo nevrátil zpátky, že si člověk nikdy nemůže být jist. A to, že se něco takového děje i mezi křesťany, je nepochopitelné. Pravdou naší víry je přece zpráva, že **Ježíš Kristus vstal z mrtvých**. Apoštolové svědčí, že se jim mnohokrát ukázal, viděli ho, jedli s ním a rozmlouvali. Víme moc dobře, co se stane po smrti. Když zemřeme, setkáme se s tím, jenž je sama láska, budeme mít tělo, jež nabude stejné podoby jako jeho tělo oslavené (srv. Flp 3,21), osvobozené ode všech omezení, aniž by bylo vázáno na čas a prostor. Budeme navěky s Kristem, spolu s ním spočineme u Otce. Neumíme si představit bezpečí, pokoj a radost, jež nás budou provázet provždy, až budeme s Pánem. Je to nad naše chápání, zažijeme: „*Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.*“ (1Kor 2,9). Že si to neumíme představit neznamená, že to není skutečnost. Víra v posmrtný život je základním stavebním kamenem našeho křesťanského pohledu na svět. Není to víra ledajaká, co nám říká Písmo. Je to víra v Boha, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána, jenž byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění. (Ř 4,24-25). Nejen uvěřit, ale také vyznat: „*Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci; je to slovo víry, které zvěstujeme. Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení, neboť Písmo praví: „Kdo v něho věří, nebude zahanben.“ (Ř 10,8-11). „Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Kdo vznesе žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlní je! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?“ (Ř 8,31-35a)*. A na závěr: „*Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen. Jak mohou vzývat toho, v něhož nevěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval?“ (Ř 10,13-14)*. Toto jsou slova z Písma svatého, které nás mají povzbuzovat ve víře., abychom byli připraveni, až přijde náš čas k návratu do Otcova domu. A je to také výzva pro nás všechny, všichni máme být zvěstovateli radostné zprávy – evangelia!

Ludmila D.

Naděje na věčný život je základem naší životní víry...
Tomáš Garrigue Masaryk

Jak má na pandemii reagovat křesťan?

Na tuto otázku je třeba se podívat z několika různých úhlů.

Dbejme na rady

Za prvé: z praktického je moudré dbát na to, co nám dnes radí lékaři. Problém může nastat ve chvíli, kdy si tyto rady protiřečí nebo jsou zmatené, s čímž už jsme se v rámci zpravodajství setkali. Na ochranu těch nejohroženějších, především starších lidí nebo těch, kteří mají potíže se srdcem či s dýchacím ústrojím, byla zavedena karanténa, která má šíření viru omezit. Je pozoruhodné, že v biblickém starověku dostali Izraelci pokyn dodržovat karanténu, aby se omezilo šíření infekčních chorob. V případě některých nemocí předepisuje starozákonní kniha Leviticus sedmidenní izolaci, v případě jiných pak izolaci na dobu neurčitou (viz Leviticus 13, 1-46). Zařídít se podle rady lékařů tedy není důkazem nevíry. Bůh nás může ochránit a uzdravit, ale očekává, že budeme moudří a budeme využívat veškeré prostředky, které nám dal, včetně medicíny. Držet se od druhých lidí dál není v tomto případě projevem sobectví, ale projevem lásky ke svému bližnímu, kterého chci chránit. Milovat svého bližního tak znamená, že méně ohrožení se mají zhostit důležitého úkolu a mají pomoci tam, kde to okolnosti a předpisy dovolí. Především těm zranitelnějším – pomoci jim s nákupem a být jim nablízku, i když to může být časově náročné.

Zachovejme si perspektivu

Za druhé: C. S. Lewis kdysi napsal fascinující článek o tom, jak by měli křesťané reagovat na existenci atomových zbraní. Přetiskují ho níže, ale vztahují ho na naši současnou situaci, proto v závorkách vkládám na příslušná místa slova „koronavirus“, „virus“ či „pandemie“, abyste si to dokázali lépe představit (uznávám, že místy to trochu nesedí, a za to se omlouvám): „Zřejmě příliš přemýšlíme o atomové bombě (koronaviru). Jak máme žít v atomové době (v době pandemie)? Jsem v pokušení odpovědět: Jako kdybyste žili v 16. století, kdy se mor objevoval v Londýně téměř každý rok, nebo jako kdybyste žili v době Vikingů, kdy se mohli lupiči ze Skandinávie kdykoli večer vylodit a podržnout vám krk. Stejně jako když dnes žijete v době rakoviny, v době syfilisu, v době obrny, leteckých útoků, vlakových neštěstí či automobilových nehod. Jinak řečeno, nezačínejme zveličovat novost naší situace. Věřte mi, milý pane nebo paní. Vy a všichni, které milujete, jste byli odsouzeni k smrti dříve, než byla atomová bomba (koronavirus) vynalezena, a nemalé procento z nás mělo zemřít nepřijemným způsobem. Oproti našim předkům jsme skutečně dostali jednu velkou výhodu – anestetika. A doposud je máme. Je naprosto směšné chodit a fňukat a dělat dlouhý obličej jen proto, že vědci (koronaviry) našli další možnost, jak zemřít v bolestech a navíc předčasně, ve světě, který už se podobnými možnostmi hemžil a v němž smrt sama není pouhá možnost, ale jistota. Toto je první bod, který je třeba zmínit: prvním činem by mělo být naše sjednocení. Pokud nás má atomová bomba (koronavirus) všechny zničit, pak až tato bomba (virus) přiletí, ať nás přistihne, jak děláme rozumné věci – modlíme se, pracujeme, vyučujeme, čteme, posloucháme hudbu, koupeme děti, hrajeme tenis, povídáme si s přáteli u skleničky a hrajeme šipky – ale ne, jak se choulíme jako vyděšené ovce a přemýšlíme o bombách (virech). Ty mohou zničit naše těla (to mikrobi dokážou), ale nemusí ovládnout naši mysl.“ Tato slova se nečtou snadno, nicméně nám připomínají, že jako křesťané se na věc díváme z jiné perspektivy.

Milujme svého bližního

Za třetí: Bůh nás volá k tomu, abychom milovali své bližní. Na začátku jsem vyjmenoval některé z prvních pandemií, o kterých se ví. Dosud jsme však ještě nemluvili o tom, že se také ví, jak na tyto pandemie reagovali křesťané. Nedávno vyšel článek s názvem „Křesťané zvládají epidemii už 2000 let“ z pera Lymana Stonea, ve kterém se praví: „*Strašlivý Antoniánský mor ve 2. století našeho letopočtu, jež mohl vyhubit čtvrtinu Římské říše, vedl podle historiků k rozšíření křesťanství, protože se křesťané starali o nemocné a*

nabízeli duchovní pohled, podle něhož nejsou morové rány dílem rozzlobených a rozmařilých božstev, ale plodem porušeného stvoření, jež se vzbouřilo proti milujícímu Bohu. Mnohem známější je mor Cypránův, pojmenovaný podle biskupa, jež ho barvitě líčil ve svých kázáních. Cypránův mor byl patrně nemocí příbuzné Ebole a v Římské říši přispěl k rozpoutání krize třetího století. Avšak vedl ještě k něčemu jinému. Vyvolal masivní nárůst křesťanství... Cyprán ve svých kázáních vyzval křesťany k tomu, aby přestali truchlit nad zemřelými (kteří žijí v nebi) a aby zdvojnásobili úsilí v péči o živé. Jeho kolega biskup Dionýsius, popisuje, jak se křesťané, nedbajíce nebezpečí... ujímali nemocných a starali se o každou jejich potřebu.“ Toho, jak křesťané reagují na morovou ránu, si nevšímají jen věřící lidé. O století později si aktivní pohan, císař Julián, trpce naříká, že ti „Galilejští“ pečují dokonce o nemocné nekřesťany, zatímco církevní historik Pontianus líčí, že křesťané dbají na to, aby bylo „dobře činěno všechněm, a ne jen domácím víry“. Sociolog a náboženský demograf Rodney Stark tvrdí, že ve městech, kde žila křesťanská komunita, byla oproti jiným městům jen poloviční úmrtnost. Praxe obětavé péče se během dějin objevila vícekrát. Když v r. 1527 propukl v německém Wittenbergu dýmějový mor, neuposlechl Martin Luther výzvy, aby uprchl a zachránil se. Místo toho zůstal a sloužil nemocným. Za toto neuposlechnutí zaplatila jeho dcera Elizabeth životem. Vznikl však také článek „Smí křesťan prchat před smrtelným morem“, v němž Luther jasně formuluje, jak má křesťan na epidemii reagovat: „Zemřeme na svých pozicích. Křesťanští lékaři nemohou opustit své nemocnice, křesťanští správci nemohou opustit svá území, křesťanští pastýři nemohou opustit své sbory. Mor nás našich povinností nezabavuje, ale mění je v kříže, na kterých musíme být připraveni zemřít.“ Lyman Stone svůj článek uzavírá následujícím prohlášením: „Křesťan je motivován dodržovat hygienu a zdravotnická opatření nejen kvůli své vlastní ochraně, ale velí mu tak etika služby bližním. Chceme pečovat o trpící, což v první řadě znamená nenakazit zdravé. Prvotní křesťané vybudovali v Evropě nemocnice, kde vládla hygiena a kde se lidem v době morových ran dostalo péče. Uvědomovali si, že nedbalost, která chorobu šíří dál, je de facto vražda.“ Nikdo neříká, že bychom měli ignorovat zavedená pravidla, která mají zpomalit šíření infekce, a tím zbytečně ohrozit sebe i druhé. Zvláště v situaci, kdy se musíme od druhých izolovat, anebo když se ocitneme v oblasti, která byla izolována od zbytku světa. Naopak je

Před námi jsou lepší věci než ty, které zůstaly za námi...
Clive Staples Lewis

třeba říci, že bychom měli hledat způsoby, jak můžeme druhým prokázat lásku, i kdybychom sami měli utrpět škodu. Vždyť Bůh v osobě svého Syna miloval každého z nás, když se Ježíš za nás obětoval na kříži. Milovat své bližní také znamená nebýt sobecký, nepropadat panice a nevykupovat obchody s potravinami a základními potřebami, které by pak naši bližní postrádali.

Pamatujme na věčnost

Za čtvrté: nyní se nabízí pohled na stránku křesťanského odkazu, která bývá často opomíjena. Křesťané by měli pamatovat na věčnost. Prvotní křesťané žili v nebezpečném světě. Za každým rohem na ně číhala nějaká hrozba a nedoživali se příliš vysokého věku. Přesto žili životem sebeobětování a pro blaho druhých dělali, co mohli. Posilovalo je totiž vědomí, že mají skutečnou a živou naději, která sahá až za hrob. Totéž vyjádřil výstižně C. S. Lewis a jeho slova jsou dnes stejně přiléhavá jako v době, kdy je psal: „*Kniha o utrpení, která neříká nic o nebi, vynechává téměř jednu celou stránku tohoto problému. Písmo a tradice obvykle pokládají nebeské radosti na jednu miskou vah a na druhou pozemská trápení. Žádné řešení problému bolesti, které tak nečiní, nemůže být označeno za křesťanské. V dnešní době se lidé ostýchají, když zaslechnou třeba jen pouhou zmínku o nebi. Obáváme se, že si z nás budou lidé tropit posměšky a že budou hovořit o vzdušných zámcích, které si stavíme, a vytýkat nám, že se snažíme „uniknout“ povinnosti žít šťastný život již nyní, zde na zemi, protože sníme o šťastném světě kdesi jinde. Bud' však vládne v nebi „rajský život“ nebo ne. A jestliže ne, pak je křesťanství podvodem, protože doktrína o nebi je vetkána do celého křesťanského učení. A jestliže život v nebi je, pak se s touto pravdou, jako i kteroukoliv jinou, musíme vypořádat.“* Křesťanský průkopník, apoštol Pavel, se neostýchá o svém přesvědčení ve vztahu k budoucnosti mluvit otevřeně: „*Mám totiž za to, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která na nás má být zjevena. Jsem přesvědčen, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani moci, ani výšina ani hlubina, ani žádné jiné stvoření nás nebude moci odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“ (Řím 8, 18.38-39). Toto nejsou slova filozofa, který si hovoří ve svém křesle v pracovně, ale slova muže, který se v životě mnohokrát ocitl v nebezpečné a náročné situaci. Pavel byl několikrát nespravedlivě zbit a uvězněn. Při jedné příležitosti byl zanechán napospas smrti a na své pouti zažil mnohou bídu a mnohá strádání. Někdy se pokouším představit si spolu s Pavlem nádheru nebeského království. Přitom mě napadá myšlenka: kdyby tak bylo možné na chvíli odhrnout oponu, která nyní odděluje viditelný svět od světa neviditelného, a podívat se, jak se teď daří těm, kteří v Kristu zesnuli. Jak se daří těm nesčetným zástupům nevinných křesťanů, kteří museli projít cestou utrpení, když se na nich dopustili úžasných zla různí hrůzovládci, vojenští diktátoři či drogoví bossové. Jak se daří těm, kteří se stali nevinnými oběťmi přírodních katastrof a pandemií. Je možné, že by se při tomto pohledu ve světle všeho, co víme o Ježíši Kristu, veškeré naše pochybnosti o tom, jak Bůh tuto situaci zvládá, okamžitě rozptýlily. Ještě jsme se na onen svět zatím nedostali, ale máme zprávu, která se na onom světě zrodila – zprávu, kterou svět nakažený virem, svět plný úzkosti, zoufale dnes potřebuje slyšet. Velmi dobře si uvědomuji, že někteří, kteří budou číst tyto řádky, třeba nedávno o někomu ze svých blízkých přišli. Třeba si říkáte: „Co ten o tom ví?“ K tomu mohu dodat jen tolik: jsem si jist, že spousta lidí ví o bolesti a utrpení mnohem víc než

já. A pokud jde o vaši ztrátu, dokážou s vámi tito lidé soucítit lépe než já a ujistit vás o tom, že je tu naděje navzdory okolnostem života. Jednoho dne se Pán Ježíš opět zjeví. Svým učedníkům kdysi dávno slíbil, že ten den přijde, když jim řekl: „*Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. At' se vaše srdce nechvěje a není bázlivé. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím - a přijdu k vám. Kdybyste mě milovali, zaradovali byste se, že jdu k Otcí, neboť Otec je větší než já*“ (Jan 14, 27-28). „Vrátím se k vám,“ řekl Pán Ježíš. A Jan, který tato slova zaznamenal, mluví později o tom, co s příchodem Pána Ježíše nastane: nic menšího než nové stvoření. „*A spatřil jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly, a moře již není... a sám Bůh bude s nimi (se svým lidem) a bude jejich Bohem. A Bůh setře každou slzu z jejich očí. A smrt již nebude, ani žal, ani křiku, ani bolesti již nebude, neboť první věci pominuly*“ (Zjevení 21, 1.3b-4). Koronavirus a všechny morové rány, které kdy pustošily tento svět, přestanou existovat. Ti, kteří Pána Ježíše milují, dostanou korunu spravedlnosti, a ta se nikdy nerozpadne ani nevybledne. Pokoj uprostřed pandemie? Ten nám může dát jen Pán Ježíš. Otázka, kterou si musí položit každý z nás, zní: Začnu mu důvěřovat?

Z knihy Johna C. Lennox: Kde je Bůh v době koronaviru?

Turista a velbloud

Turista putující pouští si postavil malý stan a uložil se v něm. Za chvíli se ke stanu přiblížil velbloud. Nejdříve strčil do stanu hlavu. Turista ho nechal. Potom dal dovnitř jednu nohu, turista nereagoval. Potom druhou nohu, turista váhal, ale nic neudělal. Nakonec se celý velbloud vecpal do stanu. Až tehdy se turista ozval a řekl mu: „Poslouchej, velbloude, myslím si, že jasně vidíš, že tady není místo pro dva!“ Na to mu velbloud odpoví: „Samozřejmě, vypadni!“ turista už neměl sílu dostat jej ven. Autor tohoto úsměvného a zároveň poučného příběhu říká: „Kdyby ho byl hned na začátku praštil po čumáku, tak by se dovnitř nedostal.“

Modlitba o dar rozlišování

Pane Ježíši, ty víš, že v našem srdci působí dobrý i zlý duch; ty víš, že jsme den co den vystaveni působení svých vnitřních hnutí, to je realita našeho života. Víím a věřím, že těm, kdo tě milují, všechno poslouží k dobrému. Přicházím k tobě v tuto chvíli a upřímně tě prosím o dar tvého Svatého Ducha. Nechť mě vede tvůj Duch; nechť je mi světlem, silou i moudrostí. Nechť se rozhodují v něm, s ním a pro něho. Nechť mě učí rozeznávat, co mě v mém srdci, v mých citech a hnutích, v mých myšlenkách, slovech, skutcích a vztazích k tobě vede a co mě od tebe odvádí. Dobrý Ježíši, ty víš, že se bez tvého Ducha neobejdu, pokud tě chci vždy a ve všem následovat. Ty víš, jak jsem slabý a křehký, ale vždy mě posiluje příslib tvé milosti, neboť i mně říkáš: Stačí ti moje milost! Nepřestávej mě, prosím, obdarovávat milostí svého Ducha, abych v pokoře a v důvěře mohl prožívat svůj křesťanský život. A až přijdou chvíle temnoty a bezmoci či bezútěšnosti, přijď mi, prosím, ty sám na pomoc, neboť ty vítězíš v mé slabosti; s tebou se i v mém životě všechno mění na milost. Maria, Matko Dobré rady, přijď mi na pomoc, nepřestávej za mě prosit, abych vždy mohl být tvým a abych vždy byl ve společenství s tvým Synem a svým Pánem, Ježíšem Kristem. Amen

Jedině naděje přináší lidem útěchu v neštěstí.
Marcus Tullius Cicero

NEBESKÝ INTERNET

Slovo nejen pro bířmovance... ☺

Pod pojmem internet se nám vybaví přístroj, na jehož obrazovce si najdeme a dozvíme se skoro všechno v mnoha jazycích ze všech možných pramenů informací, jízdních a letových řádů, knih, agentur a tisíců jiných zdrojů. Je to úžasný vynález, který člověk nevytvořil, jen ho realizoval. Obsahuje doslova „galaxii paměti“ lidstva, nesčetných údajů a zpráv ze všech oblastí lidských aktivit, věd, umění a snažení. Ty jistě posouvají možnosti člověka neustále vpřed, spojují lidi a národy, zachraňují životy a dosud netušeným způsobem slouží dobru lidstva. Takovou hračku si mohl dovolit dát svým dětem jen ten, kdo sám je naprosto Vševědoucí.

Ale kde se objeví velká a dobrá šance, vždy se objevuje hrozivý stín. Platí to ve všem, co tvoří lidský život. Také internet může šířit stejně tak i podlost, nesmiřitelnou nenávisť, odporné věci urážející lidskou důstojnost, devastující duše, lži a pomluvy schopné manipulovat, může se stát nástrojem zneužívání nevinných, šíření zvrhlých závislostí a mnoha dalších forem zla či zkaženosti.

Když ještě internet neexistoval, křesťané věřili, že Bůh je nám blízko, že se s ním můžeme kdykoli spojit, že o nás všechno ví, že slyší a odpoví na každé naše volání, že je jediný vševědoucí, všudypřítomný, všemohoucí. Že bez jeho vědomí nepadne ani vrabec ve vzduchu, ani vlas z hlavy. A především, že chce naše dobro a miluje nás víc než my sami sebe. Slyší nás, touží po nás a nabízí nám osobní přátelství.

Jistě, náš Tvůrce se raduje, když vidí lidi, své děti, jak sami realizují internetové spojení a rozvíjejí je do podoby stále dokonalejší. Je to asi tak, jako se raduje otec, když koupí dětem složitou stavebnici a s potěšením pozoruje, jak se postupně učí vše samy objevit a správně poskládat. I Bůh nám takové vynálezy přeje. Jistě ale je, že každý otec, když vidí, že si děti začnou hrát nebezpečně, zakročí, mnohdy i tvrdě, v jejich zájmu. Láska musí reagovat. I Bůh, který nás sleduje v našem počínání, dopouští určité zkratky, které nám signalizují, že tudy cesta nevede. I svět je plný otřesů, které způsobují, že člověk, který se vychýlil ze správné cesty, je upozorněn, aby se vrátil zpět „na kolej Božího záměru“.

Víme, že existují například počítačové viry, záměrně rušící a znehodnocující programy. I křesťanské učení varuje před silami zla, které rušivě a cíleně vstupuje do vědomí člověka, aby dezorientoval správné pořadí hodnot a „program Boží“ zvrátilo a zničilo. Je to zlý duch, ďábel, satan. Kristus o něm jasně a varovně mluví. Hřích je nebezpečný virus, který oslabuje duši člověka a snaží se ho zmást. Kdo se těmto myšlenkám vysmívá, pozná sám svůj omyl. Mnohdy už je pozdě.

Častěji potřebuji najít text z cizojazyčného originálu. Zadám jméno autora, jméno knihy, a poměrně velmi brzy mám odpověď na obrazovce. Později jsem došel k zajímavému objevu. Existuje i jiný „internet“. Nazval bych jej „nebeský“. Dejme tomu, že se bude chtít mladý bířmovanec spojit se svým patronem, kterým byl osloven a s kterým cítí hodně společného. Třeba to bude svatý Josef. Objevíš v srdci přímé spojení, které aktivizuje tvá víra, touha a vnitřní potřeba. Můžeš k němu zavolat osobně a ze srdce. Můžeš se s ním domluvit, i když žil před 2000 lety ve vzdálené zemi a mluvil aramejsky, což je jazyk dnes už téměř mrtvý.

Víra ujišťuje, že hledaný není mrtev, žije věčný život s Bohem, s Kristem, o kterého na zemi s láskou pečoval. Vidí věci jeho nadhledem, je tedy dostupný. Ba reaguje ze své strany dokonaleji než ty, tápající smrtelník jakéhosi 21. století. Nepotřebuje jazykovou komunikaci, ví přesně, co sleduješ svým přáním a voláním. Ví o tobě, svém jmenovci. Prostě víš, že tě slyší, že ti rozumí, že tě ovlivňuje, že nás spojuje nadslovní sdílení a nadčasová důvěra. Jeho odpověď nepůjde přes slova, ale pocítíš, že ticho „na tajemné druhé straně“ je výmluvné. Přelévá se ti do srdce. Toto je ukázka, jaké možnosti má „nebeský internet“ v životě věřícího člověka. Pokud se internet běžně definuje jako nadnárodní zdroj informací, zde můžeme říci, že jde o něco víc než jen nadnárodní, vždyť jde o nadčasový, neohraničený a bezbřehý nástroj sdílení, který přesahuje hranice času a věčnosti, prostoru, života, smrti, do čeho vstupuje sám Bůh. Slůvko „net“ znamená „sít“. Původní sítě rybářů, přátel Kristových, dnes dostávají v církvi nové dimenze sdílení, lásky, poznání, inspirace. Nemusíš k tomu mít počítač, ale vlastní srdce.

Podobně si můžeš ve své paměti vybavit bezpočet zážitků z minulosti. Každý člověk nese v paměti obrovský archiv vzpomínek, které si můžeme „na počkání“ vybavit a promítnout“ ve svém myšlení a představivosti, oživit si nálady, barvy, vůně apod., dávné chvíle třeba někde u moře či na vrcholu hory, v setkání s milými lidmi a podobně. Naše oči jsou dvě živé kamery barevně snímající obraz, který okamžitě vyvolávají a zároveň zapojují nesčetná další propojení v naší mysli i citovém životě. Zážitky se zde přehodnocují ve zkušenosti a archivují se, a to ne pouhým umělým, neživým technickým mechanismem, ale v citlivých záchvěvech duše. Nevěřící nemá komu poděkovat. My ano a můžeme k němu kdykoli vyslat SMS od srdce k Srdci. Není to důvod k radosti a díkům?

Josef Hrdlička, Oživ plamen

BIBLICKÉ HÁDANKY

Zkuste prověřit své biblické znalosti...

1. Nejmladší Jákobův syn, při jehož porodu matka Ráchel zemřela?
2. Město pověstné stavbou věže a zmatením jazyků?
3. Hora, na které přistál Noe s archou?
4. Jméno Mojžíšova bratra a kněze ve svatyni a na poušti?
5. Vesnička u Jeruzaléma, kam Ježíš chodíval ke svým přátelům?
6. Jaké zaměstnání měl Zacheus?
7. Zvláštní „zbraň“, kterou použil Samson k pobití nepřátel?
8. Město, z kterého se apoštol Pavel zachránil tím, že ho v koši spustili z hradeb?
9. Samsonova milenka, která ho přivedla ke zkáze?
10. Příjmení apoštola Tomáše?
11. Jedna z řek (čtvrtá) protékající rájem?
12. Jeden z nejznámějších izraelských proroků, který působil za krále Achaba?

13. Zahrada, kterou založil Bůh?

14. Otec prorokyně Anny, která se v chrámu setkala s novorozenečným Ježíšem?

15. Pelištejský bojovník, kterého porazil mladičkový David?

16. Abrahamova služebnice a matka jeho syna Izmaela?

17. Druhorozený Noemův syn?

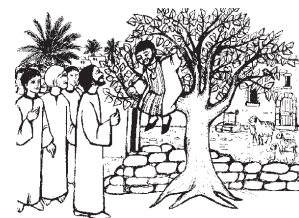
18. Představený synagogy v Kafarnaum, kterému zemřela dvanáctiletá dcera?

19. Město, kde Ježíš učinil první zázrak?

20. Množství drahého oleje, který použila Marie, aby pomazala Ježíšovi nohy?

21. Jméno muže, který se podle biblických zpráv dožil nejvyššího věku?

22. Izákova žena, která porodila dvojčata?

Správné odpovědi najdete na straně 10

Rozhovor

Známý autor detektivek Georges Simenon hovořil s jedním mladým mužem, kterému se v jeho práci moc nedařilo. Během rozhovoru mladík řekl: „Když od života nic nečekáte, nemůžete být zklamán.“ „Máte pravdu,“ odpověděl mu Simenon. „A když nebudete dýchat, nedostanou se do vašeho těla žádné mikroby...“ Přes všechna zklamání mnohých našich očekávání otevíráme svá srdce novým nadějím, jinak bychom neměli důvod žít.

Před věřícím je budoucnost stále otevřená díky velké naději zjevené Ježíšem.

Ludvík Švihálek, Vrabčova píseň o naději

Bajka o důvěřivé želvičce a lstivém škorpiionovi

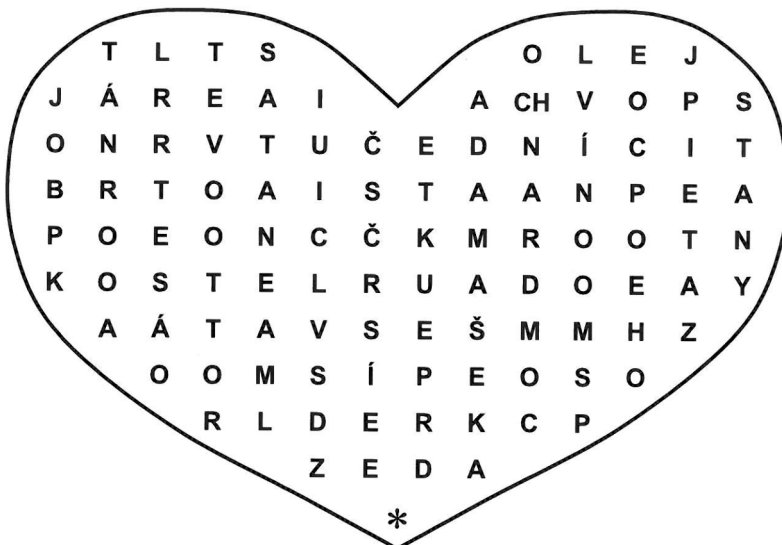
„Takovou bouří a průtrž mračen nepamatuje ani moje maminka,“ říká si malá želvička, která odpočívá a vyhřívá se na břehu rozvodněné řeky v poledním sluníčku. „Dokonce i babička říkala, že tolik vody najednou ještě nikdy neviděla. A ta už toho pamatuje hodně!“

„Dobrý den,“ vyruší ji najednou z její pohody tichý hlásek. „Dobrý den.

BLAHOSLAVENÍ TIŠÍ

Pán Ježíš o blahoslavenstvích nejen mluvil, ale také je žil. Každé blahoslavenství se nějakým způsobem projevilo v jeho životě a na jeho vlastnostech. Ježíš řekl: „Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ (Mt 5,5) V písmenkách uvnitř srdce jsou dvě Ježíšovy vlastnosti, které se k výše uvedenému blahoslavenství vztahují. Objevíš je?

Vyškrtěj v srdci všemi směry (vodorovně, svisle, úhlopříčně, zprava doleva, shora dolů a opačně) slova napsaná dole. Zbylá písmena čtená po řádcích tvoří tajenku. Písmena mohou být vyškrtuta víckrát.

Adam	hora	olej	ráj	učitel
Áron	kometa	ornát	Job	víno
Damašek	kostel	otec	satan	víra
Desatero	kotva	pieta	stany	yzop
dopis	mše svatá	Písmo	učedníci	zlo

Tajenka:

Ježíšovy vlastnosti jsou: _____

To jsem rád, že jsem tě zastihl! Jsi moje jediná naděje. Bouřka mi zničila domov a voda mne zanesla až sem, na druhou stranu. Divím se, že jsem se neutopil. Však víš, že neumím plavat. Jak já se jen dostanu na druhou stranu...?“ Želvička otevřela oči a dívá se, kdo to k ní mluví. Kousek od ní stojí škorpiion, před kterým ji varovala nejen její maminka, ale také všechny ostatní želvy. „Fuj, to jsem se lekla. Vždyť ty jsi náš největší nepřítel. Maminka mne od malička varuje, abych se takovým, jako jsi ty, vyhnula co největším obloukem a za žádnou cenu se k tobě nepřibližovala. Jsi prý zrádný a falešný a každého, kdo se k tobě přiblíží, otrávíš svým jedem. Jdi pryč! Já s tebou nechci mít nic společného!“

Škorpiion ale nikam nejde. Pořád se usmívá a svým vemlouvavým hlasem pokračuje: „Přemýšlej přece. Vždyť nejsi hloupá. Kdybych byl takový, jak o mě říkají, tak už jsem tě mohl dávno otrávit, když jsi tady klímbala a slunila se. Mohl jsem se nepozorovaně přiblížit a zabít tě svým žihadlem. Ale na to já své žihadélko nemám. Je pro moji obranu. Také se někdy musím bránit a dát útočníkům za vyučenou. Nemusíš se mne bát. Já tě přece potřebuji, tak proč bych ti ubližoval? Potřebuji se dostat na druhou stranu řeky.“

Želvičce začíná být škorpiiona líto. Vidí, jak pláče a z očí mu stékají velké slzy. Škorpiion vidí její rozpaky. Vynaloží veškeré herecké umění. Mluví, prosí, nařká... Malá želva nakonec jeho vemlouvavému hlasu neodolá: „Tak si nastup,“ říká mu. „A dobře se drž, aby tě nějaká vlna nesmetla do vody a neutopil ses.“

Když jsou uprostřed, škorpiion říká: „Tak to vidíš, tvůj strach byl zbytečný. Už jsme v polovině cesty a já ti vůbec neublížil. Jak vidíš, ani jsem se nehnul a na slovo tě poslouchám. Maminčiny rady a varování budeš muset přehodnotit!“ Želva se uklidnila, srdce už jí tak nebuší.

Sotva se její nohy dotkly pevné půdy, zastavuje a svému pasažérovi s úsměvem říká: „Jsme u cíle. Pán ať ráčí vystoupit.“ Na důkaz přátelství k němu obrací hlavu. Ve chvíli, kdy na něho svými bezelstnými očima mrkla, švihl škorpiion svým ocasem a jeho žihadlo se želvě zabodlo do krku a vstříklo smrtelnou dávku jedu. Ještě než malá želvička zemřela, ptá se svého vraha: „Jak jsi mi to mohl udělat?“ Škorpiion se na ni začal šklebit a s posměchem říká: „Prosím tě, co jiného jsi ode mě mohla čekat? Vždyť já nic jiného neumím.“

Tak to je konec bajky a důvěřivé želvičce a lstivém škorpiionovi. Myslím, že není na škodu chvíli přemýšlet o tom, komu věřit a na koho si dát pozor.

Vlastimil Fůrst st.
(Kudy do nebe)

Dlouhá lžice

Jeden zbožný muž chtěl od proroka Eliáše vědět, jak to vypadá v ráji a pekle. Eliáš ho vzal do velké místnosti, kde voněla vynikající polévka. V sále bylo mnoho lidí a každý měl lžici s velmi dlouhou rukojetí. Marň se tlačili u kotle a nabírali, nedokázali se tou lžicí najíst. Hádali se a rvali.

V druhém sále bylo vše stejné – polévka i lžice. Každý tu ale krmil dlouhou lžicí souseda proti sobě, a tak se všichni dobře najedli. Eliáš řekl: „To první bylo peklo, toto druhé je ráj...“

Jitka Krausová, Příběhy moudrosti

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Kluk jde na nedělní mši. Jakmile bohoslužby skončí, jde za knězem a řekne mu: „Až vyrostu, dám ti nějaký moc hezký dárek.“ Kněz na to: „To je od tebe moc hezké, ale proč?“ „Protože táta říkal, že jsi jeden z nejobožejších kazatelů, jaké kdy slyšel.“

Pastorova manželka se v neděli odpoledne sesune do křesla a říká: „Já jsem ti tak utahaná!“ Manžel se na ni oboří: „A co bych měl říkat já? Včera jsem předsedal dvěma shromážděním, dnes dalším třem. A na každém z nich jsem kázal! Jak můžeš vůbec říct, že jsi unavená?“ „Drahý, já jsem všech těch pět kázání musela poslouchat až do konce...“

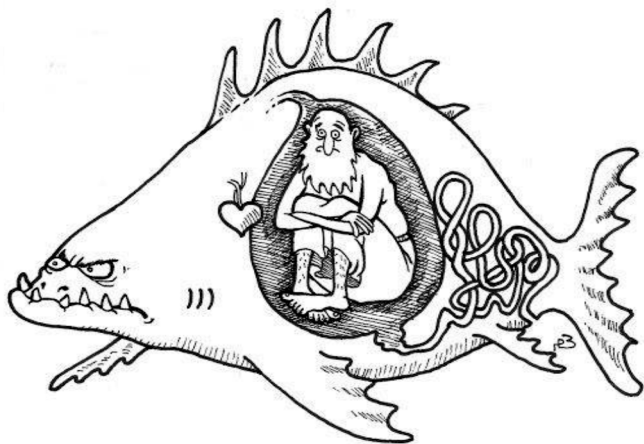
Kněz hřímá z kazatelny proti alkoholu: „A kdybych měl nejlepší víno na světě, vylil bych ho do řeky! Kdybych měl basy toho nejlepšího piva na světě, vylil bych ho do řeky! I té nejlepší whiskey jsem se klidně zbavil a všechny lahve jsem naházal do řeky!“ Kázání mělo nečekaný účinek. Věřící houfně odešli k řece, ponořili se a hledali...“

Kněz odslouží svoji první mši ve farnosti. Na jejím konci se postaví u vchodu, aby se pozdravil s farníky. Všichni mu blahopřejí a nahlas chválí jeho homilii. Jen jeden z nich neustále opakuje: „Pěkné kázání – ale nemělo ani hlavu ani patu.“ Když se kněz vrátí do sakristie, zeptá se kostelníka, kdo ten zvláštní člověk je. Kostelník jen prohodí: „Ale toho si nevšímejte. To je místní blázen. Vždycky jenom opakuje, co říkají ostatní.“

Jeden kněz kvůli naléhavým okolnostem požádá spolubratra z jiné farnosti, aby ho zastoupil na pohřbu. V telefonu si stačili říct jen to, že to byl vynikající doktor. Zastupující kněz načrtává z tohoto detailu portrét zesnulého. Od katafalky promlouvá k pozůstalým: „Drazí věřící, všichni zůstáváme stát v úžasu nad velkoudušnou a neutuchající činností našeho dobrého doktora Duchka. Pan doktor byl zářným příkladem pro nás všechny. Nikdy neopomněl vyhovět požadavkům svých pacientů. Často jim je dokonce četl z očí. Byl vždycky velmi zdvořilý, choval se ke svým nemocným s neutuchajícím taktem. Utěšoval je, dodával odvahy a naději moudrým slovem, vlídností a klidem, který z něho vyzařoval. Uměl skutečně léčit, protože své povolání chápal jako něco víc než jen předepisování léků. Dělal svou práci opravdu ze srdce a z lásky...“ Pozůstalí na sebe vrhají poněkud rozpačité pohledy, někteří se dokonce pochechtávají. Zesnulý byl vynikající doktor, ale až po mši kněze upozornili, že to byl jen... veterinář.

Strážník zastaví v noci na ulici podezřelé individuuum. „Můžete mi říci, kam máte tak naspěch?“ „Na kázání!“ „Nedělejte si legraci! To mi povězte, kdo by teď, ve dvě ráno, asi tak kázal?“ „Moje žena, pane!“

Pier Giorgio Gianazza V ráji bude veselo

Naděje zakotvená v nebesích

Říká se, že naděje umírá poslední. Když „umře naděje“, je to to nejhorší, co mne může v životě potkat. Protože moje naděje se vždy upíná k něčemu, co má pro mne velký význam a na čem mi záleží.

V dopise, který napsal apoštol Pavel koloským křesťanům, je zajímavá rada, která se týká naší naděje: „Stále za vás v modlitbách děkujeme Bohu, Otci našeho Pána Ježíše Krista, neboť jsme slyšeli o vaší víře v Krista Ježíše a o vaší lásce, kterou máte ke všem bratřím pro naději zakotvenou v nebesích. Víte o ní, protože i k vám přišlo slovo pravdy, evangelium; tak jako na celém světě, i mezi vámi přináší ovoce a roste od toho dne, kdy jste uslyšeli o Boží milosti a přesvědčili se, že je pravdivá“ (Kol 1, 3-6).

Jako kazatel se čas od času setkávám s umírajícím člověkem. Mnohokrát jsem si kladl otázku: „Mohu mluvit o tom, že je jen malá naděje na uzdravení? Je třeba, abych mluvil o přípravě na smrt?“ Vlastně si tu otázku kladu vždy, když se do takové situace dostanu. Vzpomínám si na to, kdy jsem byl v podobné situaci poprvé: „Bratře,“ zeptala se mě babička, kterou jsem navštívil v nemocnici, „myslíš, že se uzdravím?“ Krátce předtím jsem se od vrchní sestry dověděl, že podle lékařů nepřežije další noc. Prosil jsem Boha, aby mi dal vhodná slova. Po chvíli jsem odpověděl: „To ví jenom Bůh. Podle lékařů moc velkou naději nemáš, ale modlí se za tebe spousta lidí a tak to nechej na Pánu Bohu, aby sám rozhodl. Mohu se tě také na něco zeptat?“ Dostal jsem svolení, a tak jsem pokračoval: „Kdybys dnes v noci zemřela, jsi smířená s Bohem? A není někdo, koho bys ráda poprosila o odpuštění? A neměl by se někdo dovědět, že jsi mu odpustila?“

Moc dlouho jsme spolu nemluvili. Viděl jsem, jak jí ubývají síly. Nakonec jsem se modlil. Prosil jsem Boha, aby vzal její nemoc i její další život do svých rukou. Také jsem jej prosil, aby jí dal do srdce pokoj a klid. Když jsme se loučili, viděl jsem v jejích očích zvláštní mír a na jejich rtech slabý úsměv. Bylo to naposledy, co jsme se viděli. Lékaři měli pravdu, noc nepřežila. Pak jsem hovořil na jejím pohřbu. Rodina mne zvala, abych se na ni šel před obřadem podívat. Omluvil jsem se, chtěl jsem si zachovat vzpomínku na její pokojné oči a úsměv, s kterým se se mnou loučila.

Apoštol Pavel hovoří o naději, která je zakotvená v nebesích. Prozrazuje tu cenné tajemství. Pokud nechci, aby má naděje zemřela a já pak umíral bez naděje, musím kotva mé naděje „klesnout“ až na dno nebe.

Z knihy Kudy do nebe

Sluch

Indián, který žil v rezervaci, navštívil jednoho dne svého přítele bělocha, jenž bydlel ve velkém moderním městě. Hluk, rychle jedoucí auta, pospíchající lidé, to všechno způsobilo, že se cítil dezorientovaný. Šel těsně vedle svého přítele a dával pozor na každý jeho krok. Náhle se zastavil. „Slyšíš to, co slyším já?“ „Myslíš auta, která jezdí okolo?“ „Ne!“ „Pískání vlaku?“ „Ne!“ „Rozhovor lidí okolo nás?“ „Ne!“ „Skřípění pneumatik?“ „Ne!“ „Nic víc neslyším, tak co tedy slyšíš?“ „Někde poblíž je luční koník.“ „To není možné!“ „Někde tady je luční koník! Nic neslyšíš?“ „Ne!“ Indián odešel ke zdi domu, před kterým bylo trochu trávy, a právě tam uviděl lučního koníka. „Je úplně jasné, že jsi slyšel cvrkot lučního koníka. Máš lepší uši než já. Indiáni slyší mnohem lépe než bílí lidé.“ Indián se na to usmál, zakroutil hlavou a řekl: „Nemáš pravdu, příteli. Sluch Indiána není ani lepší, ani horší než sluch obyčejného bělocha. Dokážu ti svoje tvrzení. Dávej pozor.“ Indián sáhl do kapsy, vytáhl minci a hodil ji před sebe. Na zvuk mince, která spadla na chodník, zareagovalo mnoho kolemjdoucích. Jeden z nich přišel a zdvihl ji, podíval se kolem, usmál se, vložil ji do kapsy a odešel. „Vidíš, zvuk mince, která spadla na chodník, není hlasitější než cvrkot lučního koníka, a všimlo si ho mnoho lidí okolo. Cvrkot koníka neslyšel nikdo, jen já. Sluch Indiána není ani lepší, ani horší než sluch bělocha. Každý z nás slyší jen to, co slyšet chce, na co orientuje svoji pozornost.“

Jozef Šuppa Vyznat se sám v sobě

Nebe a peklo

Jednou pobíhala Rabia po tržišti s vědrem vody v jedné ruce a s hořící pochodní v ruce druhé. Lidé se jí ptali, proč to dělá, co že to má znamenat? Odpověděla: „Chci uhasit plameny pekla, aby lidé milovali Boha ne pro strach z pekla. Chci zapálit ráj, aby lidé milovali Boha ne pro naději na odměnu, ale pro Něho samotného.“

Jitka Krausová, Příběhy moudrosti

Poděkování dobrodincům kněžského semináře v Olomouci

Milí farníci ze Slavičina, milí dobrodinci a přátelé Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci,

posílám Vám srdečný pozdrav jménem bohoslovců a představených Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

Tímto listem Vám chci vyjádřit svoji vděčnost a vyslovit upřímně Pán Bůh odplat' za všechny Vaše modlitby a oběti, mezi něž patří i dobrovolné dary z Vašich polí a zahrad a další hmotné i velký finanční dar ve výši 37.200,- Kč, jimiž podporujete bohoslovce na jejich cestě přípravy ke kněžství.

Protože zřizovatelem kněžského semináře je církev nikoliv stát, kněžský seminář je odkázán jen na hmotné a finanční dary věřících a případných sponzorů. Jsme si toho všichni vědomi, a proto **pamatujeme v modlitbách a při bohoslužbách na dobrodince kněžského semináře, kteří nám pomáhají hmotně i duchovně. Každé pondělí je v seminární kapli sv. Cyrila a Metoděje v 6.50 hodin ráno obětována mše svatá za Vás – dobrodince.**

Prosím Vás také o každodenní modlitbu za nová kněžská povolání, aby se i z Vaší farností muži rozhodli následovat Ježíše ve službě Jemu a Jeho církvi. V letošním školním roce se připravuje ke kněžství ve všech pěti ročnících za Arcidiecézi olomouckou 11 bohoslovců v Olomouci a 2 v Římě.

S vděčností a přáním dobra a pokoje vám žehná

P. Pavel Stůška, rektor kněžského semináře

Vděčnost je klíč ke šťastnému a spokojenému životu...

SVATBY

Ondřej Švajda, Bojkovice + Denisa Navrátilová, Šanov
Lubomír Floreš, Slavičín + Eva Kovaříková, Slavičín
Miroslav Dostálek, Hradisko + Renata Červenková, Nevšová

KŘTY

Rozárie Fojtíková
Veronika Petrášová
Eliška Malinová
Samuel Tomáš Bublan
Sebastien Naňák
Zora Magdaléna Gronská
Karolína Marie Urbaníková
Eliška Plášková

POHŘBY

14.9. Anna Studenková, 1937, Slavičín
18.9. Stanislava Valášková, 1942, Nevšová
19.9. Helena Ščuglíková, 1938, Rokytnice
26.9. Ludmila Urbaníková, 1929, Slavičín
3.10. Marie Goldbachová, 1937, Nevšová
5.10. Hedvika Pešková, 1930, Nevšová
8.10. Jana Argalášová, 1946, Rokytnice
10.10. Jiřina Pfeiferová, 1930, Slavičín
10.10. Anna Neuschlová, 1938, Rokytnice
12.10. Milan Ševčík, 1947, Slavičín
17.10. Helena Tománková, 1938, Rokytnice

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromě): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

31.10. - 6.11. Divnice
7.11. - 13.11. Rokytnice
14.11. - 20.11. Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková, Kosečková, Rašková
21.11. - 27.11. Obadalová, Durďáková, Borová, Tománková, Kuželová L., Kuželová M.
28.11. - 4.12. Studénková M., Salvetová, Burešová, Studénková P., Florešová
5.12. - 11.12. Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková, Psotová, Janoušková
12.12. - 18.12. Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková, Dubska
19.12. - 25.12. Kučerňáková, Hlavicová, Cvešperová, Florešová, Goňová, Kovaříková, Pfeiferová
26.12. - 1.1. Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková, Štulířová, Bartošová

Řešení ze strany 7:

Ježíšovy vlastnosti jsou: **TICHOST A POKORA SRDCE.**

- 1.11. Slavnost Všech svatých (Mt 5, 1-12a)
- 2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (Mt 25, 31-46)
- 4.11. sv. Karel Boromejský (Lk 14, 25-33)
- 5.11. sv. Zachariáš a Alžběta (Lk 15, 1-10)
- 8.11. 32. neděle v mezidobí (Mt 25, 1-13)
- 9.11. Svátek Posvěcení Lateránské baziliky (Jan 2, 13-22)
- 11.11. sv. Martin (Lk 17, 7-10)
- 13.11. sv. Anežka Česká (Mt 25, 31-46)
- 15.11. 33. neděle v mezidobí – Světový den chudých (Mt 25, 14-30)
- 17.11. Svatá Alžběta Uherská (Lk 19, 1-10)
Den boje za svobodu a demokracii
- 22.11. Slavnost Ježíše Krista Krále (Mt 25, 31-46)
sv. Cecilie – patronka našeho kostela
- 25.11. sv. Kateřina Alexandrijská (Lk 21, 12-19)
- 29.11. 1. neděle adventní - cyklus B (Mk 13, 33-37)

Odpovědi na biblické hádanky ze strany 6:

1. Benjamín (1 Mojž 35, 16nn)	12. Elijáš (1 Král 17, 1nn)
2. Bábel (1 Mojž 11, 9)	13. Eden (1 Mojž 2, 8)
3. Ararat (1 Mojž 8, 4)	14. Fanuel (Lk 2, 36)
4. Áron (2 Mojž 4, 14)	15. Goliáš (1 Sam 17, 4nn)
5. Betanie (Mar 21. a 11. kap.)	16. Hagara (1 Mojž 16, 16)
6. Celník (Lk 19, 2)	17. Chám (1 Mojž 9, 18)
7. Čelist osla (Soud 15, 15 -17)	18. Jairos (Lk 8, 41)
8. Damašek (Sk 9, 19-25)	19. Kána Galilejská (Jan 2, 1 -12)
9. Delíla (Soud 16. kap.)	20. Libra (Jan 12, 3)
10. Didymos – Dvojče (Jan 11, 16)	21. Metúšelach 969 (1 Mojž 5, 27)
11. Eufkrat (1 Mojž 2, 14)	22. Rebeka (1 Mojž 25, 21.24 – 26)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecilie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 200 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 29.11.2020 na 1. neděli adventní. Uzávěrka bude v neděli 15.11.2020. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!